

Библиотека
Грета Београда

Илустрације Време

Бр.34 - год. II. 22 VIII. 1931. - цена 5 дин.

22/8-1931/11

ХУМОР

АЛИБИ

За јуче после подне био сам позван да се јавим у Суд. Ја сам већ познавао ту господу. Био сам већ више пута дошао са њима у додир, због пословних ствари: „Афера из Ноази-ле-Сек“ и „Афера из улице Муфтар“. И не би било ни сад непријатно да се нађем са њима, да није овде била по среди једна судска грешка.

Уосталом преступ за који су ме чинили одговорним није био много озбиљан. Оптуживали су ме да сам ја извршио неку крађу, без велике важности, учињену у Анијеру, 10 јуна. Жртва, која је бранила своју имовину, изгубила је у борби једно око, и прогутала три зуба, од којих су два била поварена. Али увек је непријатно да вам се припише туђ посао, нарочито кад је овај рђаво изведен.

— Да, господо, поче тужилац — веома мало симпатичан човек — ја сам убеђен да кад вам будем изложио случај, ви се нећете устручавати да осудите окривљеног Тапомира, званог Цинкана Лопта.

Претрес је почео рђаво. Ове дивне судије, који су познавали целу моју породицу, и које сам и ја већ одавно чешће посећивао, овај исти претседник, који је данас претседавао, и који је мог оца препоручио гувернеру Гвијане на двадесет година, сви ти добри људи имаће, можда, мало дошмије да пребаце себи због једне судске грешке. Та ми је помисао била болна.

Ја се дигох у пола и рекох:

— Жао ми је, господо, што не могу делити мишљење господина тужиоца. Уверавам вас да се он вара.

Тужилац је продужио:

— Да, господо, Тапомир је крив. Сви докази иду томе у прилог, и ја не сумњам да ће те га ви, судећи по правди и правичности, осудити на два месеца затвора.

Два месеца затвора! Тај господин збиља прелази границе дозвољенога. Осећао сам да не напушта стрпљење. Дигох се, и узвикнух, пун огорчења:

— Ја сам невин! Ја сам не-вин!

— Али, драги мој, примети претседник сажаљиво, кад би били невини могли би нам дати какав алиби.

— Ха! ха! узме опет реч тужилац триумфујући, ето видите неможе да вам да ни алиби. Хајде, нека нам каже где је био десетог јуна у четири сата!

Ја се више нисам могао уздржати:

— Немам алиби?

— Немате.

Е, причекајте мало... Ах! ја немам алиби... хајде видећемо...

— Ви кажете да се та крађа десила у Анијеру, десетог јуна, у четири сата... И кажете да ја немам алиби...

— Да.

— Е па добро, хоћете ли да знате, господо, где сам ја био десетог јуна у четири часова? Срећан сам што то могу рећи господи судијама. Е па дакле ја сам просто на просто био у Паризу, у улици Сен-Пер 22, и баш сам тада убијао породицу Дираи: оца, мајку и петоро деце! Да ли је то довољан алиби, да или не?

Имао би да дам један савет свим убицама, које имам част да убрајам у своје читаоце, а то је да никад не дају алиби!

М. и А. Фишер.

Старац и зет

— Уз ћерку дајем педесет хиљада, али у меници, с роком од пола године.

— Лепо, тата. Меницу ћете ми дати одмах, а свадбу ћемо учинити сутрадан по шестомесечној меничној року.

— А колико се молим вас даје бакшиш лугару после пова.
— То зависи од тога, где га погодите.

Врло љубазно

— Шта је господин имао за ручак, молим?

— Имао сам супу, говеђину, пасуљ са свињетином и три чаше пива. Једно парче леба и две дугачке длаке у пасуљу, које нисам захтевао.

— Ништа за то, господине, — длаке нећете ни платити.

Сабрeмeно

— Опет се ви налазите око мене?

Извините, госпђице, ако је по вољи да вас пратим?

— Разумите, ја вас не познајем!

— Ништа, зато, ни ја не познајем вас.

— Какво је то елегантно одело на теби?

— То ти је одело ала Хувер — тек за годину дана морам да га платим

Илюстроване Време

Бр. 34 - год. II - 22. VIII. 1931 - цена 5 дин.

Претседник владе, генерал г. Петар Живковић излази из цркве после благодарења. Сликач, Вл. Бенчић

Са свих страна

Женски шофери у Лондону

Ових дана отворена је нова аутомобилска станица са искључиво женским шоферима. Нови шофери задобили су велики број муштерија не својом женскошћу него тачношћу, опрезношћу и услужношћу

Рокфелер као прадеда

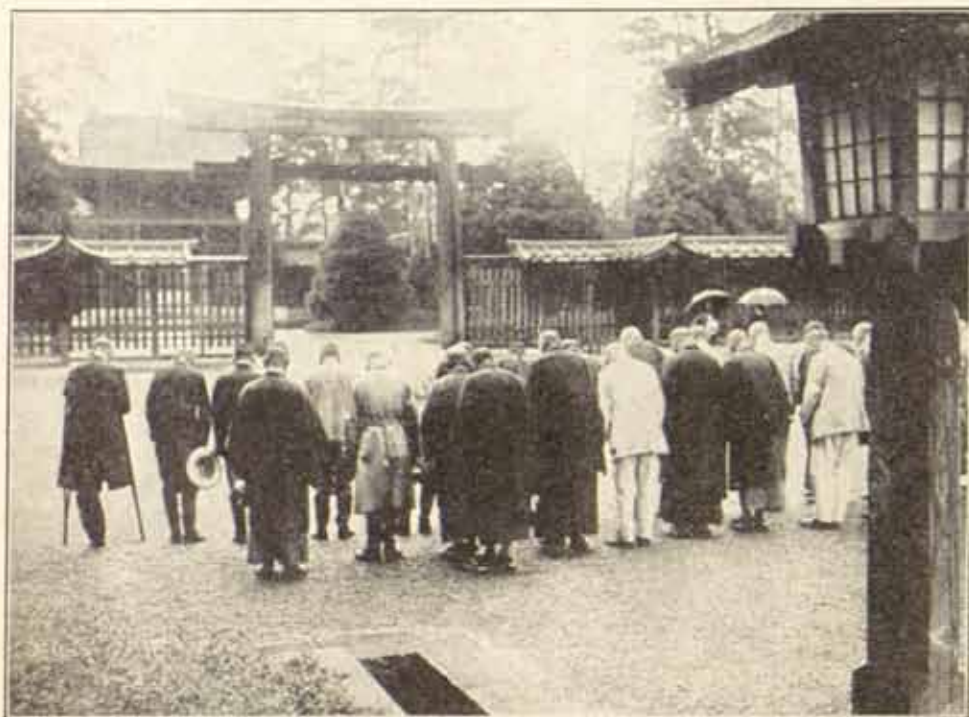
Амерички милијардер Џон Рокфелер за своје 92 година живота стекао је и праунуке по кћери. Без једне деценије, разлика у годинама између Рокфелера и његових последњих радости износи цео век. Праунуци Јели-савети је трећа година, праунуку Џону девети месец

Лов Џона Баримора

Свој домаћи музеј Џон Баримор је обогатио експедицијом на Аљаску и овим огромним медведом кога је сам уловио

Јапански вешерани демонстрирају гладовањем

Већи број јапанских ратних ветерана, онеспособљених за рад, демонстрирао је стојећи пред гробницом војсковође Меџи Тена у немој молитви да им он помогне, да не помру од глади. Када су им донели столице поседали су и 72 часа издржали без јела и пића

Краљевски цокеј

Ерцог од Глучестра трећи син енглеског краља је одушевљен спортиста. Ерцог од Глучестра (лево) са својим колегом на тркалници „Ендре“.

Говорници

под катарком

На ратном броду „Чикаго“ који је после учешћа у наваљним и авионским маневрима, на оправици у Велеју у Калифорнији, снимљена су три гигантска топа његова које Американци у шали зову „говорницима под катарком“.

УЧИТЕ СЕ. исправно користити на краку и сунцу
т. ј. издржати црвот своје тело пре сунчања
и то кад је оно сухо са

NIVEA-CREME
NIVEA-ULJE

Обеје садржавају — једино своје врсте — Еулерит састојину за негу коже, обје садржу опасност сунчањем, обје потамају пут и код наоблаченост неба. Nivea-Creme охладује Вас код врућине. Nivea-Ulje брзо Вас хол неугодност брзина од хладноће, а тако и од прехладе.

Nivea-Creme: Дин. 3.— до Дин. 99.—
Nivea-Ulje: Дин. 25.— и Дин. 35.—

Произлази: Јуросл. Р. Beiersdorf & Co. d. s. o. l.
Марбург, Грегоријева ул. 64.

Сусрећ сјарих и нових авионских рекордмена у Сјамболу

Амерички авијатичари Бродман и Роланд на одмору у Цариграду нашли су се са француским асовима, међу којима је и Кост. Тако му се дала прилика да честита успех америчким авијатичарима, који се труде да надмаше досадашњи рекорд његов и Белонга. И сликали се заједно.

Нов веслачки сјорји

У Калифорнији су на плажама убели ноге веслачке утакмице за даме на точкастим надувеним гумама.

Џек Дијамонд зашворен

Америчка правда осуђила је познатог тајног индустријалца забрањених пића, Џека Дијамонда, на највишу законом предвиђену казну: на 4 године затвора и новчану казну око 500.000 динара, осим судских трошкова.

Електризација баштованских леја

И у нас познато немачко предузеће АЕГ извршило је две године пробе са електричним загревањем леја са поврхом. Пробе су успеле, јер су улетостружиле принос једном баштовану у Кертердорфу код Хемница, на чијем су имању бршене — Каблови се полажу на 30 см. у земљу, те се коренови пониклог поврха ухвате око њега, имајући увек довољну температуру за растење изнад 9 Целзијевих степена.

Леј иливачки трофеј

Мис Џени Крамер, боја пливачке секције женског атлетског клуба у Лос Анђелосу у Калифорнији с последњим трофејем који је, с другарицама својим, извојевала свом клубу.

Ни у води без шминке не ходи

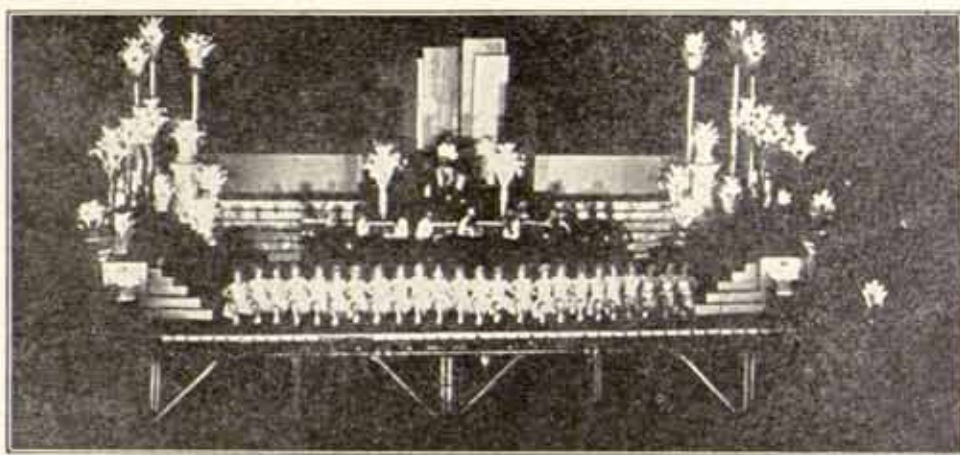
Ни најревносније спортскиње, пливачице, нису дошле на плажу само да се купају, него и да се дају видети и наравно... не смеју изгледати ружне.

Највећи крст на земљи

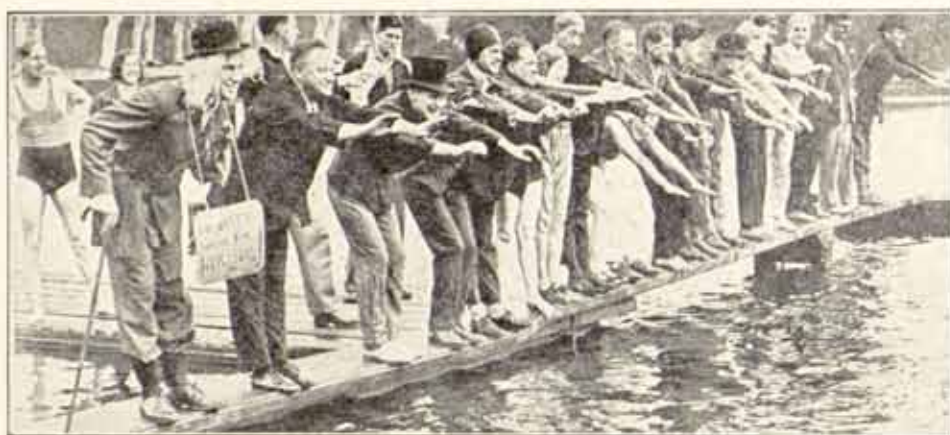
На Ауербергу код Штолберга у Харцу стојала је осматрачница још г. 1750. С ње се могле наћи на улаз непријатеља у земљу. Год. 1768 дрвена осматрачница се срушила. Године 1830 поберио је архитекта Шинкелу да конструише нову осматрачницу, опет од дрвета. У њу је г. 1880 ударио гром и разорио је. Године 1896 тачно по плану Шинкелом васпостављена је, али од гвожђа, нова која и сада представља највећи крст на земљи, јер је сама висока 38 метара.

Вештачко челично острво у Монте Карлу

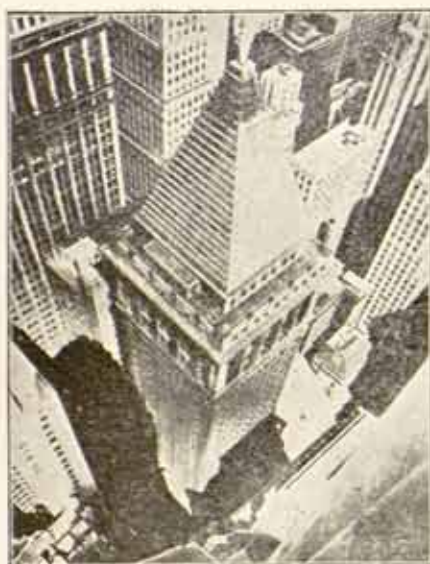
На сто метара пред Монте Карлом у мору подигнуто је вештачко острво, са позориштем које има отворену сцену.

Пливачка ширка у оделу

На Серпентин језеру у лондонском Хајд-парку приређује се сваке године, у „песче дане“, пливачке утакмице у оделима. За даме сматра се одело и кулаћи костим.

Поглед у „златно срце“ Нју Јорка

Обако изгледају „мали“ облакодери, гледани са нивоа Irving Trust Buildinga.

Конкурс луксузних паса у Довилу

Међу награђеним истиче се сибирски хрт г-ђе Виктор Томас.

Међу награђеним налази се и данска дога г-ђице Вон Дором А' Боје.

Кулалниште на Хвару

По глаткој и мирној пловини пловили смо пут Хвара, а кад је наш брод приспео у луку, дало се запазити да Хвар обилазе стран-

првом спрату обе камените палате, за време Млетачке републике, ово је било позориште, а приземље житница, Сат Кула, из

Свијеро Хвар

цима, тога дана био је Спасео Дан. Пред бродом који нас је довео био је и наш атлета и јунак Саба Пенгачевић који ми је сберодно пружио руку, и рекао: „Добар дан, баш сам сретан да вас видим јер сам већ намислио да и овде одржим неколико представа. Итога дана пред мноштво публике у Хвару, показао је успех г. Саба Пенгачевић, и постао свој рад, а када се је представа завршила, ишли смо да разгледамо старине и благо града Хвара.

У 19. беку назваше страни Хвар, „Јадранска Мадера.“

Хвар је, може се рећи, музеј уметничких радова и споменика, међу којима спадају дивни мраморни стубови, под облаке уздигнути градови, и стари радови млетачке архитектуре.

Са нашим бродом путовала је и Женска стручна самостанска школа из Сиска, те смо тако заједно ишли да разгледамо благо старог Хвара. Од свих грађевина без премислања, катедрала, која је данашњи свој изглед добила, још у 16 беку, има дивну унутрашњост, десет мраморних олтара, рад познатог сликара Палме ма, прекрасан табернакул, бенедијанске радње. Нарочито је савршен скупоцени олтар, у капели Некторовића.

Запажа се једна велика грађевина, која је била Арсенал, 1300 год., који је био спасен 1051 г. и рестауриран у 17 беку. У

15 беку. У граду има много патрицијских кућа које важе као украс бенедијанског стила.

Хвар је диван. Разгледати само његова старине, и дивна купатила која су пуне странаца. Има крајева у Средоземном мору, који имају вишу зимску температуру, од Хвара, али познатих рибњерских места не постоји у јужној Европи ни једно у којем су разлике температуре блаже, него ли у Хвару.

Хвар је идеална климатска станица, на којој се сви задржавају: палме, алије индијске смокве, и бистро топло море, показују своја предности.

У јануару температура износи 8°, у марту 11.1° и децембарска 9.0°, док је Напуљ слабији од Хвара у овом погледу.

Мештани у Хвару бабе се рибарством, каменолоном и биспоградством. Њихове су рибе плаво море, најбоље жито је риба, која се вади из воде на педесет метара у дубини, јер је море слано и бистро, те риболов није у великој мери.

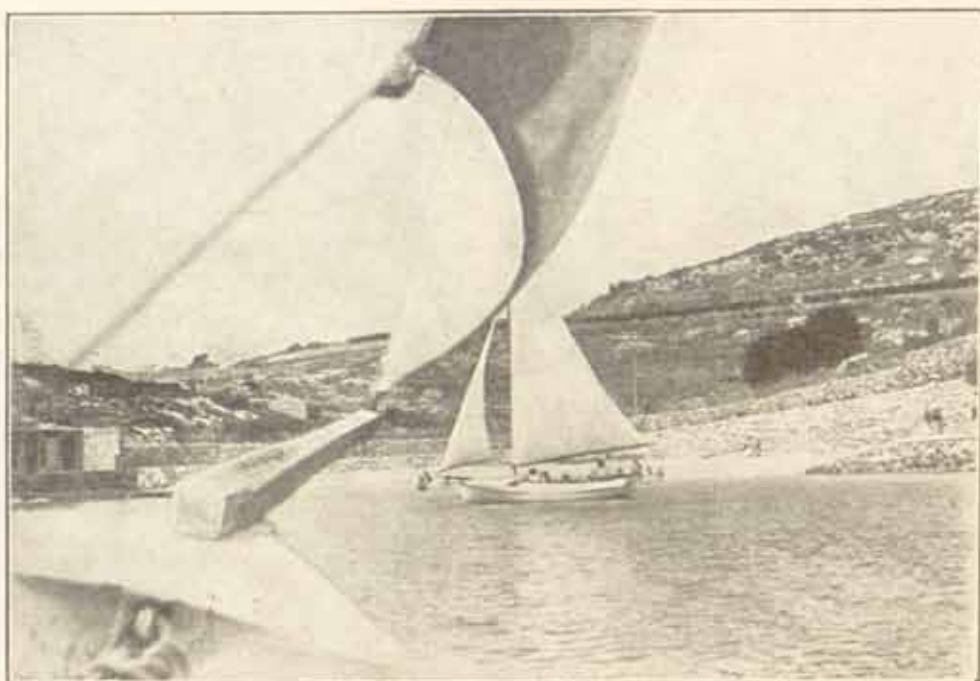
Ако је кућа, она је сва од камена, јер они немају циглу, пошто су сироти у земљи, и обилазују каменом, ако је бина, она је град јачине, јер је познато као далматинско, ако је намештај, он је лак и масиван, јер је из растовиве и боровине.

Купалиште, старе зидине, и цео Хвар разгледали смо, у том је и приспео велики и раскошни брод „Куманобо“ у луку Хвара, и ми смо се укрцали.

А. Д.

Риболов на Хвару

Јадрилица

Сада ћу вам, као што би рекла једна Ки-
плигова личност, природњак Ханс Брайтман,
испричати једну причу, коју ми нећете веровати.

Реч је о једном човеку који је живео врло
скромно од својих прихода, целог свог живота
био сматрао за човека савршено нормалног и
добро уравнотеженог, био до краја пењен од
људи себи равних и поштован од својих мла-
ђих, и који је умро на тако чудан начин.

Упознао сам се с њим у Хастингсу, варош
која је своје име дала једној чувеној битци,
еlegantној плажи, где је, од свих места која
познајем, људска рука најуспешније унаказала
море. Било би веома скупо и мало практично
довести море у Пикадили, али је много про-
стије пренети Пикадили крај мора. Као резул-
тат тога, створена је једна дивна променада
дуга пет миља, широка као Јелдсејска Пала,
на чијој се једној страни налазе виле, хотели и
разне спаке врсте, а на другој један лепо из-
грађен зид, који, када је осека представља дво-
пострану обалу, а када је плима задржава редом
таласа, час бесне, час понижене. То је идеално
место да човек попусти једну пугару, обучен
у добро скројено француско одело, између
хујања тих одомаћених таласа и акорда
једног мађарског оркестра; али да људи који
vole слободну воду и мирна места на морским
гребенима, то није то.

„То није то“, сигурно, за човека, elegantне
спољашности, кога сам сваког дана, редовно,
сретао на том пешчаном булевару, и вероватно
да нас је то један другог и привукло. Једно
после другог измењасмо строга мишљења о са-
мој месту и његовим становницима. Сутрадан,
нашаши се заједно на купању. Упутисмо се,
пливајући латано ка пучини, далеко од деце,
која се играју на песку, и чадих и сунисе ле-
по обучених дама, поманих оркестара, тамо
где море стварно личи на море и има цуну не-
зависности.

Пливао је савршено; то није било у беспре-
корном стилу једнога Ханерта, али је то било
држање једног човека наликнутог на воду и
који је се у њој добро осећао. Од тада купали
смо се редовно заједно. Није био много раз-
говоран, а ја још мање љубопитљив, тако да
смо, после неколико недеља један о другоме
знали свега онолико, колико је сваки од нас
хтео о себи да каже. Једно јутро, свонити ми
да ће то исто вече отпутovati, и на моје чу-
ђење додаде, да живи на једном малом имању
Девона, и да ће му бити мило, ако будем хтео
да проведем који дан код њега. Говорио ми је
о пријатним часовима, које би провео, леже-
ћи у густој трави са луком у зубима, споми-
њао ми је неку воду, која је била на његовом
имању, и према којој је море у Хастингсу, оби-
чан, прљави базен без чари. Ја прихвати његову
попуду и одох к њему после месец дана.

Он је живео у једној најобичнијој кући са-
зиданој на једном брежуљку. Одавде ме је иза
куће да видим бапту, која се спуштала дуж
падине, и једним неозрећеним покретом руке
показа ми испод нас долину, рекавши, да се
ту налази вода о којој ми је говорио. Предло-
жих му да издем одмах на купање, али ми он
збуњено одговори да је боље да чекамо вече,
и да је сад, усталом, време чају. Вратисмо
се. Његов чај састојао се из бранда и соде
помешане. Истину је пуно три чаше, па смо
онда разговарали о купању и пивању. Утакми-
це и рекординису га интересовали. Причао ми
је како су сви људи из његове породице во-
љели много воду; сачувао сам да му је отац
умро од панаке крви, купајући се у околини
Манленхиза, а његов брат да се удавио, још
као дете у мочварима, не рекавши ми где. Хтео
сам, из учтивости и ја њему да испричам. И
испричам му случај са једним мојим познани-
ком. Он је се купио на једној прској обали и
тој приликом је изгледао, на неколико метара од
себе, једног огромног октапода, приљубљеног
уз једну стenu. Обузео га је такав страх, да
је сам избезумљен поч о пливати ка обали, и
у моменту, кад се ухватио за један камен, овај
се открио и сломи му ногу. Тако је он

остао читавих четврт сата у води, држећи се
очајно за једну стenu, враћајући од страха, не-
моћан да се покреће.

Мој домаћин слушао ме је искотаченим очи-
ју, отворених уста и са стиснутим неспитима
на толу. Запитах га да ли је испрочио; одго-
ворио ми је да није, насупроти себи још с два прста
бранда при томе му рука дрхтала. Испит
и погледа кроз прозор, туно.

Сунце је баш садло, кад смо спазили у
долину. Да би дошли до воде, морали смо пре-
скачи један заузетим шибљак и спустити се јед-
ном стрмом косом.

Била је то једна велика бира, дивљег изгле-
да и чудног облика, опкољена са свих страна
шевном и триаком. Могао је имати око сто-
педесет метара дужине, а према мосту на ко-
ме смо ми стајали, добрих шездесет метара
ширине. Али на другом крају ова се бара по-
степено сужавала, и завршавала се неком врстом
канала, једва четири до пет метара широким
и потпуно мрачним, јер га је закривљено густо
лишће дрвећа и жуња. Вода је изгледала са-
вршено чиста, али нисам одавно мало провидна,
тако, да је било невероватно угледати дно.

Почео сам позвати да се свлачим, уживају-
ћи унапред пријатног купања у хладној води,
после ове дневне жеге. Мој домаћин остаде не-
колико тренутака непомишљан, па онда нагло
скиде са себе одело, баци га на земљу, ливну-
че гаћице, па опет застале непомишљан, окренут
према бари и мало задан. Ја сам ту његову
очигледну нервозу приписивао утицају бранда
и нисам се могао уздржати да не помислим,
како ће и он једног дана вероватно завршити
од панаке крви, као и његов отац.

Једним скоком био сам у води, а неколико
тренутака дошпире, он ми је следовио. У по-
четку мало неолучан, улазио је у воду опрез-
ним корацима. Кад је већ био на довољној дуби-
ни, запливао је лагано, без шума и прескача,
прито према оном узаном капалу, плинајући
снажно и са невероватном претпонишћу. За-
устинио се на улазу у тај узани деп баре и
стајао неколико тренутака готово непомишљан;
пуно опрезности, лицем окренутих према по-
вршини, под којом је изгледало као да тражи
и испитује нешто за мене невидљиво. Оно не-
гово понашање изгледало ми је тако чудно, да
га запиташ шта то има у томе крају баре. Од-
говорио ми је готово нечујно: „Има... има је
дан извор“, и опет заћута. Покушао сам да ви-
дим шта то има испод нас, и убрзо приметих
да је дубина овде била много већа, него што
сам ја у почетку замислио.

Из дна су избијале високе бљакве, пружале
се у висину од метар и по изнад водене по-
вршине и летујале се беспрекидно, и ако је
вода на изглед била савршено мирна. И је-
дним начин да се ово покретање објасни, био
би неки невидљиви извор у дну овог узаног
канала, чија је дубина могла имати осам до де-
сет метара. Ове би се бљакве почекал јако раз-
мишале и при том створале између себе неку
врсту наза, чију је дубину био тешко одредити,
и који се продужавао као нека нагло створе-
на вертикални пут све до дна, где сам мо-
гао издрети неку рупу, вероватно тај извор;
нов покрет бљакве закључно би га један тре-
нутак дошпире. Ово је одиста била најчуднија
бара коју сам икад видео.

Окрених главу у смеру да направим,
овим повољом, неку примедбу моје пријатељу,
али изненади израз његовог лица, заборавих у
тренутку шта сам хтео рећи.

Био је блед, што се могло објаснити и пре-
терано хладном водом, лице избразано неким
изненадним борама, и забрињутим изразом. По-
сматрао сам га док је пливао к мени, још увек
врло обавио, и зашита ме, шапћући збуњено:
„Је ли нека ништа?“. И баш у тренутку кад
сам му хтео одговорити да нема ничега и да
би д. бр. урадили да се обучемо, осетих како
се доњи стојеви баре, под неким невидљивим
притиском почињу кретати. Бљакве, о којима
мало пре говораш, нагло се отвршише, као да
их је неко невидљиво тело одједном размакло.

Мој домаћин, окрену се једним наглим покре-
том, зајеча, и побеге у други крај баре као
гоњена звер. Његов страх је прешао и на ме-
не, и ја се у истој журби упутих за њим, али
како сам ипак сачувао нешто хладне крвности,
приметих да он плива на начин којим се ни-
кад раније није служио и то са таквом снагом
и вештином, да је, поред све моје журбе, ра-
стојање између нас бивало све веће. Када сам
стигао до обале, он је већ био изашао из во-
де и седео на блатнавој тови, са устима отво-
реним и дивљући тако тешко, да сам мислио
да ће онот тренутка издохнути.

После једног четврт часа дошао је ипак к се-
би; обукосмо се и упутисмо кући.

Уздржавио сам се да му ставим какво би-
ло питање о матопређашњем догађају, след-
јући у њему једног алкохолика и човека склоног
нервним нападицима; али сам га стално криво
посматрао. Цело то вече био је потпуно ми-
ран и нормалан, пошто је свега неколико часа
жива за вечером; и ако, по природи, мало го-
вораш, причао је о разним стварима и то врло
разумно.

Излазе јутро било је такође мирно. После
ужине предложи ми да идемо на купање ра-
није, а не као прошлог дана. Пристао је, али
је после пронашао неки безначајан изговор, та-
ко да смо опет отишли скоро у сам мрак. Био
је као и при прошлог дана, не баш пица, али не-
уравнотежен, од стране употребе алкохола; при-
ближавајући се бари, приметно сам на њему
знаке болесне нервозе. Извео је опет ону исту
пантомину страха и љубопитства, пред рупом
где је био извор, прилазећи јој све ближе и
ближе, да би опет при првом покрету оних би-
љаква, учинио онај нагли скок пре него што ће
се окренути и побегти.

Али, овога пута ја сам се ставио иза њего-
вих леђа и зграбивши га за руку, нагло га за-
уставих. Држ о сам га чврсто, али у тренутку
кад се вода иза њега почела комешати, он се
једним наглим ударом главе, сав задан баци
на мене. И тада осетих по лози додир неког
дугачког и брзог предмета, који је прошао крај
мене; нешто, што је изгледало да избија из
оних густих трав, и да својим наглим покре-
том ускомењавла ону дубоку слојеве воде. Ја
сам слабо осетљив и ни мало нервозан, али
при овом додиру обузе ме ужасан страх и не-
што ми се стеже у грлу. Сећам се само да
сам се дао у једно дуго бегство, пливајући ра-
ме уз раме са једним човеком, а ји је беспре-
станка итекао у страшној онајању. Сећам се,
као у сну да сам та опет видео како плива
начином, за који је увек тврдио да му је не-
почнат; пливао је са тако снажним замахом,
да је иза њега остајала дубока бразда у мут-
ној води. Али овога пута иста невидљива сила
гонил нас је објашну и ја стигох на обалу пре
њега.

Кад смо се обукли, ја се још једном окре-
нух да видим воду. Површина је била саврше-
но мирна и блистава се при умирујућој светло-
сти, као нека каљана плоча; али на другом
крају баре, изгледало ми је да још видим оно
необјашњиво комешање воде од кога су се ви-
хале оне бљакве са дна.

Ни речи нисмо проговорили о ономе што
је се десило, ни то вече ни сутра дан. Али кад
је дошло време да одемо на купање, ја одлучи-
о објаш да га пратим и са обзиром на стање
његових нерва, саветовах му да ни он не иде.
Он одмахну главом, не рекавши ни речи о иде.
Осталих сам, и размишљајући мало, увидео сам
у каквом се смешном положају налазио; спа-
кова ствари, и без икаквих дљих ф. рмално-
сти отпутовах, оставивши му неколико речи.

Месец и по лапа дошпире, читајући новине,
случајно ми поглед паде на едан кратак чла-
нак у коме се јављаше да је господин Силвер,
из Шерборна (Девон) наћен мртан у једној ба-
ри на његовом имању. Леш је био у пола из-
ван воде, са рукама очано привршеним за
грање јелме врбе, а лице је било укучено у
гримасу ужасног страха. Смрт су приписивали
срчаном нападу.

Моје тумачење... било је нешто друкчије,
али ја нисам сматрао за потребно да га дум, из
простог разлога, што га не би веровали.

Цела Југославија прославила је најсвечаније десетогодишњицу владавине Њ. В. Краља

Недеља 16 августа пружила је један јединствен величанствен пример, када је цео један народ, помет језиком истим еланом, привнисио своју неизмерну захвалност и верну љубав пред престо свог љубљеног владара, Краља Александра Првог.

бона општине града Београда. У присуству чланова Суда и Одбора и претставника свих националних, културних, привредних, сталених, хуманих и спортских корпорација, друштава и удружења, манифестована је велика љубав и непоколебљива оданост Београда према

заставама, као и обе галерије биле су толико пуна претставника друштава, да су општински одборници морали стајати на подијуму иза Општинског суда. Међу масом грађана оба пола и свих стадеа пазиу у очи соколи у униформи на челу са потстарешином г. Ђуром Пауни-

Чело поворке

После благодарственог чина цркви Александра Невског

Миллиони Југословена широм целе отаџбине, уздицали су јуче своје душе и своја срца пут неба, упућујући Свевишњем тоглу, свесрдну молићу, која је полазила из дна срца, за дуг живот и здравље Њ. В. Краља Александра и Његов Узвишени Дом.

И кад се у недељу 16 августа цела југословенска нација спајала у једном истом заједничком осећању љубави и благодарности, био је то и велики празник националног јединства, јер Краљ Уједишних јесте данас, као и сутра, највећа заплата југословенске величине.

Вал народног одушевљења, који се простирао широм целе земље, и окружавао узвишени престо Првог Југословенског Краља, био је у својој спонтаности и у отсуству спољне помоћи, највећа награда и признање за Његове надчовечанске напоре и неуморну брину за добро и напредак свих Југословена.

После величанствене спонтане и дубоке, у којој је слободно говорила сама нација душа, можемо са још већом сигурношћу и поуздањем да гледамо у будућност, јер национална свест данас је још чистија, у души народа урезала се још једна заједничка светла успомена.

Ступајући данас у нови период националног живота, сви Југословени уносе још већу енергију и преданост, и веру у будућност, јер су јуче имали пред очима у својој величини велико дело свог Краља, највећег националног учитеља енергије, који моћно и правдољубиво чува и штити интересе и права своју и води Југославију великој будућности.

Прослава историског дана десетогодишњице ступања на престо Њ. В. Краља Александра почела је у Београду свечаном седницом Од-

Њ. В. Краљу. Никада на свечаној седници престонишке општине, нити уопште на једном скупу, није Београд био тако потпуно заступљен као тога дана. Није било ни једног друштва ни организације, које није било заступљено преко свога изасланика. Од великих и снажних орга-

ковима. Присутни су и гувернер Народне Банке г. Бајлови и генерал г. Терзибашић.

Седницу је отворио, нешто после 9 часова, заступник претседника г. Никола Крстић.

Затим је г. Никола Крстић одржао говор, у коме је углавном рекао:

— Данас се навршава десет година од дана када је наш херојски и љубљени Владар Њ. Величанство Краљ Александар Први, ступио на Југословенски престо. Прошло је десет година испуњених напорним, често пута надчовечанским радом, на организовању и консолидовању наше младе и лепе домовине.

Док у историји мирног развоја народа десет година владавине нашег мудрог и јуначког Владара, остали су поколења која долазе као период значајних и великих дана, у којима је, кроз перипетичне наизменичне утицаје, често пута бура, које су изгледале као да носе авет катастрофе, ударен сигуран темељ државне и националне аграде, извршено амалгамисање разједињених елемената, оријентисан правац националних стремљења, жеља и идеала.

Данашњи дан потстарекује свакога грађанина и грађанку наше лепе Југославије, да погледа десет година у назад, изврши према својој знању и способности смотру догађаја из тога доба, направни поређења са ранијим историјским периодима и сумира резултате рада на државном, културном, просветном, националном и привредном пољу, постигнуће у томе релативно кратком размаку времена. Ма како строг судија био сваки појединац, више је него извесно, да и најпростије разумевање и најелементарније познавање факата, истиче прву декаду владавине Њ. Величанства Краља Александра Првог над свима историјским деценијама.

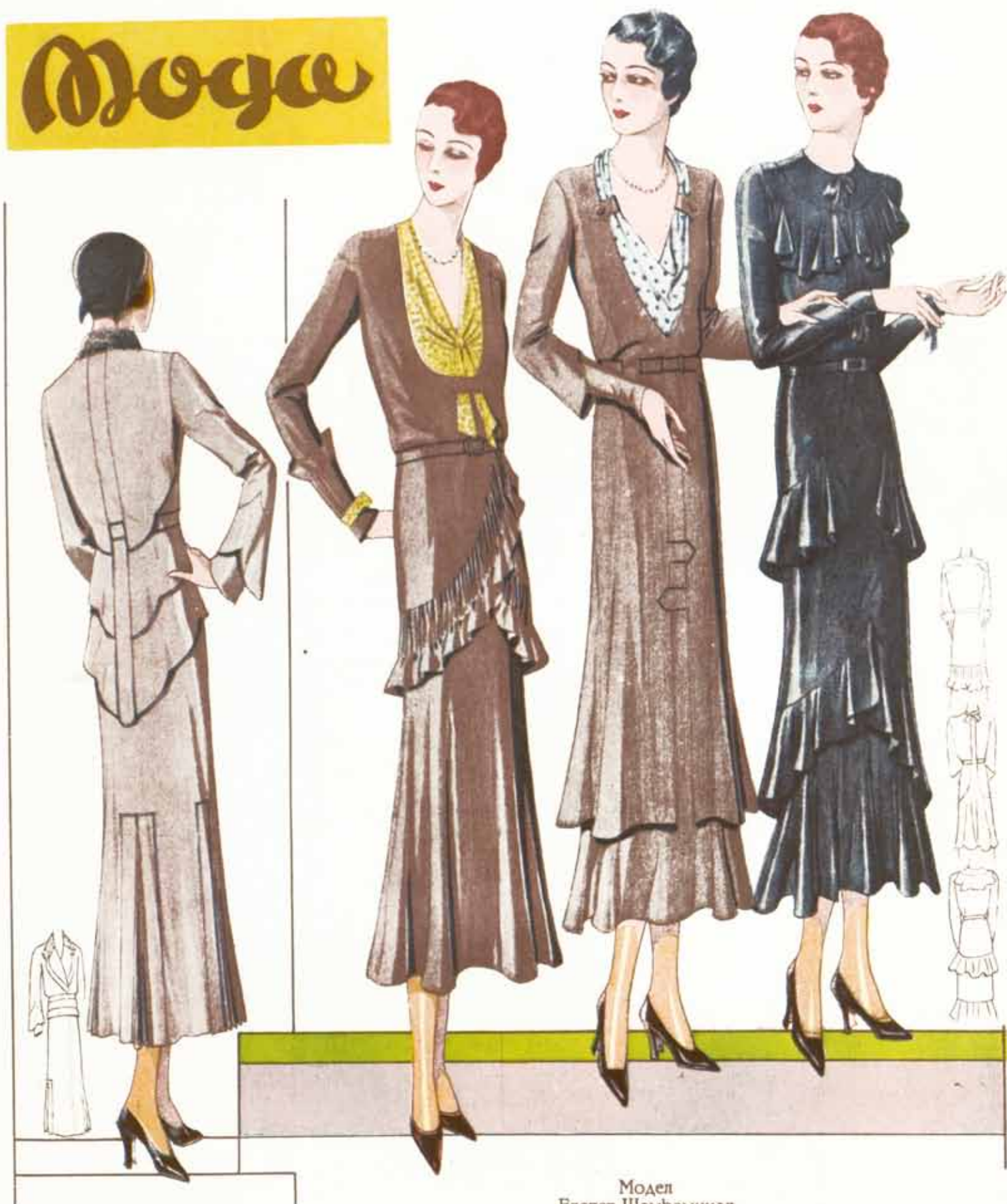

На изласку из цркве г. г. Министри: др. В. Маринковић, Срикић, генерал Симојановић и др.

низација, као што су Соко, Народна одбрана, Коло српских сестара, Четници, Црвени Крст и др., од моћних привредних и сталених удружења и комора, до малих хуманих и сталених удружења локалног карактера.

Још пре 9 часова одборска сала, украшена

Moda

Модел Монари

"Бон Шанс" Капут од сиво-бугорног штофа. Крзно од сиво обојених, шишаних јагњетних кожица.

Модел Елспет Шамкоминал

Хаљина од браун крп са тена. Крем чипке. Маншете са порупчићима. Глокине

Хаљина од црног крп де шина комбинована са крем жоржетом у браун тачкице.

Хаљина од црног крп де шина са воланима.

Модел Берт Хермане.
„Голф Жуан“. Капут од пла-
вог, буненог штофа. Окобрат-
ник од сивог перејанера

Модел Сесил Вели
„Нуну“. Халџина од зеленог
буненог штофа са гарнитуром
од белог жоржета.

Модел Берт Хермане
„Голф Жуан“. Халџина од мат
плавог креп де шина, са пли-
сираним воланима. Окобратник
од белог избеженог жоржета.

Модел Бланш и Симон

Шешир од жутог филца, украшен фантазијом од појебог перја у браун боји.

Модел Бланш и Симон

Шешир од браун филца са украсом од перја.

Модел П. С. Жермен Паж

„Ле марки де Прјола“ шешир од зеленог филца, украшен кросима у истом тону.

Модел Бланш и Симон

Шешир од тегет белура украшен плерезом у истом тону.

Модел Габри Моно

„Сирпика“ шешир од црног сомота украшен ришом од црно-црвене пантлике.

Модел Бланш и Симон

Шешир од тегет белура украшен плерезом у истом тону.

Модел Габри Моно

„Императрис Еужени“ шешир од бледо ружичастог белура, украшен кросима исте боје.

Модел Габри Моно

„Багател“ шешир од белог сомота украшен цвећем које пада око врата.

Модел Габри Моно

„Сирпика“ шешир од црног сомота украшен ришом од црно-црвене пантлике.

1. Ноћна кошуљица у форми панталона. 2. Одело за игру од зеленог, карираног платна. Бела крагница и маншетне. 3. Костим за гимнастичке бежбе од тегет сатена. 4. Кошуља од плавог платна за дечка. 5. Хаљиница од црвене бембер свиле у црне тачке. 6. Капутић од зеленог буненог штофа. 7. Одело за дечка од 10 година, јакна од штрафтастог буненог штофа. 8. Хаљиница од љубичасте буне. 9. Капутић и капа од фрез буне. 10. Елегантно одело за дечка од 5 година. Бела свилена блуза и панталоне од тегет сомота.

Када буду обих последњих десет проху-
јалих година посматране из историјске пер-
спективе, дубоко сам уверен, улога нашег
Краља Реформатора и Уједињитеља, биће
још унаслибија, негоба моћ ин-
телигенције, племенитост срца, не-
гоба државничка способност и
неустрашивост у миру исто као
и на бојном пољу, зрачиће сјајем
легендарне личности какава се рађа
од столећа до столећа.

Пре него што је закључно
седницу г. Кретић је прочитао
поздравни телеграм Њ. В. Краљу.
Телеграм гласи:

*Његовом Величанству Краљу Ју-
гославије Александру I.*
Блед.

Данас, када захвални југосло-
венски народ прославаа десет
година, од како је Ваше Величан-
ство ступило на Престо својих
слабних предака, чланови Суда
и Одбора Ваше личне престонице
свих београдских хуманих, кул-
турних, просветних, битешких, на-
ционалних и сталешких организа-
ција, сакупљени у свечану сед-
ницу Суда и Одбора општине гра-
да Београда, срећни су да у

долале, а Београд, Ваш престони град, по-
стигао у својој историји досад незабележен
напредак.

Нека сменогући Господ, који је сачувао

Живео слабом ученици Дом Карабор-
бевића.

Заступа претседника Суда и Одбора
Општине града Београда,
Никола К. Кретић.

Када су се утишали одушевље-
ни поклони г. Кретић је закључно
седницу и саопштио присутнима,
да ће се после благодарења пре-
ставници свих друштава уписати у
дворску књигу.

По свршетку седнице нео Суд,
Одбор и сви присутни грађани
корпоративно су отишли на бла-
годарење у цркву Александра
Небског.

У 10 часова пре подне одржано
је благодарење у свима београд-
ским храмовима. Благодарењу у
цркви Александра Небског, пошто
је Саборна црква у препраци,
присутствовала је Краљевска влада
и сви званични претставници.

Тачно у 10 часова у цркви
Александра Небског дошао је Прет-
седник Владе армијски генерал г.
Петар Живковић. У цркви су од
чланова Владе били још г. г. др.
Војислав Маринковић, др. Милан
Србић, армијски генерал Дра-
гомир Стојановић, Лазар Ра-

*Са свечане седнице Општинског одбора пошреседник
општине, г. Н. Кретић, ошвара седницу*

*Соко Бања: Пред говорничком шрибином народ слуша говор г.
Влад. Милешића*

*Скопје: Са прославе десетогодишњице Краљеве владавине на
периферији Скопје*

своје лично име и у име целокупног ста-
новништва престонице, као верни и дубоко
одани Краљевци поданици, поздраве Ваше
Величанство, под чијом је срећном влада-
вином наша Велика Отаџбина добила своју
сигурну организацију, своју националну и
државну политику за деценије и векове који

Ваш народ кроз векове робовања и стра-
дања, штити Ваше Величанство и подари
захвалном и оданом народу Југославије да
прославаа и педесетогодишњицу Ваше пло-
доносне и срећне владавине.

Живео наш омиљени народни Владалац,
Краљ Уједињитељ, Александар Први.

дивојевић и Димитрије Љотић. Био је та-
кође и Министар Двора г. Бошко Јевтић.

Био је присутан официјерски хор са ге-
нералитетом.

На крају благодарења Патријарх Варнаба
одржао је беседу о значају и величини де-
сетогодишњице Њ. В. Краља.

*Нови Сад: Са свечане седнице новосадског Општинског одбора,
у средини бан г. М. Николић*

Скопје: Народно весеље

Жил Диран је решио да никад не буде чиновник.

И може се рећи да је код те одлуке он дао доказа своје храбрости. За једног младог Француза, стидљивог и са одређеним навикама, претставља истинску храброст одлука да жртвује сигурност административног мира и напредовања, ради постигнућа једног резултата у ствари доста несигурног. А ипак такву је одлуку донео Жил Диран, и то је било у толико смелије што га природа није обдарила способношћу за слободну професију. Жил Диран није имао нити језик једног адвоката, нити мозак за једног лекара. А није био много способнији ни за индустријску предузећа, нити за трговачку борбу. А ипак је морао да потражи себи занимања у једној од многобројних професија, које се могу назвати случајне, а да би ту могао успети и изврши се, морао је имати потребних способности.

У осамнаестој години, кад му је отац умро, Жил Диран је био пун, велики денко, кратких ногу и ни мало лепог изгледа. Долајте к томе да није имао никог ко би га прогутао. Није могао ни на кога рачунати да ће га протежирати. Једино оружје било му је његово стрпљење, умереност и упорност. А долајте к томе још и то да је Жил Диран био у животу оно што се зове „баксуз“. Није никад имао великих несрећа и истинских катастрофа, али догађаји су се упорно окретали на штету његове особе и његових покушаја. Све те ситне незгоде, сва та мала разочарења ипак нису успела да направе од њега песимисту. На против он је очувао дивно и наивно поверење према људима. Добри Жил Диран није веровао у злобу и поквареност ближњег. Он је искрено порицао да је њему ма ко у животу покушао да нашкочи. Његова потпуна лојалност није видела ни код других људи поквареност и лажљивост. Ако би га неко преварио, он би радије извинио лажљивца да га је рђаво разумео, но што би признао да га је слагао.

У ствари Жил Диран је имао право што је такав био и тако мислио. Његов живот, и поред тих ситних негода, није био нарочито рђав, пошто је он ипак најзад успео да постигне оно што је највише желео. До душе то га је стало много труда. Радио је, знојио се, мучио се, трчао је. Радио је као посредник осигуравајућих друштава, затим као трговачки агент, и као такав највећи део свог времена провео је на улици, трчећи и мучећи се. По природи благ и стидљив, он је морао да буде енергичан и истрајан. Морао је да дискутује и да убеђује. Човек, који је волео породични живот, он је за четрдесет година станао увек по намештеним собама, остао је нежењен због тога. Да, али за све то биће награђен. После толико година рада и оскудице, Жил Диран је оставио свој сан, што се ретко дешава људима, чак и кад је тај сан скроман и изгледа остварљив. У шесетој години он је имао жељених шест хиљада франака ренте, која је имала да му осигура мирну старост, и он је могао да оствари пројекат, који је био допуна програма, који је он себи поставио: да се повуче у унутрашњост, у кућу која ће бити његова, у каквој малој мирној варошици, где ће се моћи мирно и лагано шетати, а да га пролазници не гутају, и где ће пред вече моћи изаћи, са штапом у руци, и прошетати се кроз поља, слушајући птице како певају на грамама, грчкајући какав цветић, који ће уз пут набрати...

На ту помисао г. Жил Диран се окренуо у кревету. Благ мирис допирало је у његову собу. Онај велики багрем је тако лепо мирисао! А с тим мирисом измешало се ускоро арома јутарње кафе, коју ће му сад донети Аугустина. И г. Жил Диран је са уживањем слушао шум метле, којом је Аугустина чи-

стила степенике. Те степенице су биле „његове степенице“; ова кућа је била „његова кућа“! Згрчен под јорганом он је уживао у егзистичном осећању једног пужа, повученог у своју кућицу. Он је био сопственик једне зграде, као и његов сусед и пријатељ Варда. То су била два стана на најлепшем месту трга Мартен-Гривоар, и најближа лепом багрему. Како је он добро урадио што је дошао да се настани у Бленвал и како је благосиљао случај који га је ту довео!

Јер г. Жил Диран је случајно постао један од угледних грађана Бленвала. Решен да напусти Париз, он је о том свом плану говорио свом старом пријатељу Леру. Леру, који је био продавац у Бон Маршу, хтео је исто то да учини, и рекао је Дирану да он већ зна где би отишао да се настани. Познавао је једну лепу малу варошицу, звану Бленвал, која се налази у једном крају где је пуно башта и шуме, а није далеко ни од Париза. Ту би било лепо живети и одмарати се, али кад човек има децу и жену, која хоће да изиграва даму, зар је могуће оставити и пет пара на страну? Овај разговор је јасно дејствовао на Жил Дирана. Кад се вратио од Леруа, већ је био донео одлуку. Уз пут је купио железнички ред возике. На врху једне стране нашао је Бленвал, видео је кад иду возови, и прекосутра је узео карту за Бленвал. Само добри Жил Диран није приметио да је пре Бленвала, где је он хтео да иде, било у реду возике још неколико других места истог имена, али која су се писала мало другачије, и међу тим местима налазио се и Бленвал, који му је препоручио пријатељ Леру! И тако приближавајући се овом свом Бленвалу, г. Жил Диран је био мало изненађен што није видео баште и шуме о којима му је говорио његов пријатељ Леру.

Али ипак овакав какав је Бленвал, где га је случај довео, допао се одмах г. Жилу Дирану, и он је тек доцније дознао за ову пометњу из једног мало заједљивог писма његовог пријатеља Леруа, због кога је затим и прекинуо везе са овим својим пријатељем, пошто му је и сам одговорио на то писмо мало оштрије. Бленвал-сир-Аранш је био исто тако леп као и онај други Бленвал, а пошто је он случајно нашао овај Бленвал он ће се ту и задржати.

По целој Француској има безброј малих, дивних вароши. Према крају у коме се налазе, било у долини или планини, поред реке или поред мора, у сред шуме или ливале, на падини каквог брежуљка или у дубокој долини, све те вароши имају свака своју нарочиту драгу. У њима се може остати неколико дана или дуго времена. Оне остају у памети и остављају нам у успомени лепу слику.

Од свих варошица Француске, Бленвал је ваљда једина која у себи нема баш никакве занимљивости. Узрок овој специјалној особини није само место, већ и сам предео у коме се налази. Бленвал је по положају био збиља нешто сасвим просечно. Ова је се просечно осећала чим би јој се човек приближавао. У околини Бленвала земља је гадна, лишће и дивеће слабо и ружног облика. Хоризонт је је без икакве хармоније. Река, која тече упоредно са возом прави ружне кривине. Вода јој је глинаста и непровидна. Фармови пољима незгодно распоређени. А што се тиче самог Бленвала, он је у потпуном складу са својом околином.

Замислите једну варошицу од три хиљаде осам стотина становника, лишену сваке живописности, улице свакојаке, са кућама без икаквог карактера, ни нова ни стара, без ичега нарочитог. Од већих зграда једина је железничка станица, општина, школе и манастир црква, президана пре тридесетак година, дело једног архитекте без икаквог смисла за архитектуру, који је од ње на-

правио једну ствар безначајну и вулгарну, са прозорима прљаво жуте боје. Ах! нема вам ова црква у Бленвалу ничега од оног интимног шарма који се налази и у најсиромашнијој сеоској цркви, у скромном укусу старог камена и извешталог гипса. Не само што у Бленвалу нема старе цркве, већ је у њој немогуће наћи ма каквог трага прошлости. Ни једног старог моста, ни парчета каквог старог зида, нигде остатка какве куле нити каквог старог стана, ни једног занимљивог натписа, ни једне вишугане уличнице! Бленвал не садржи баш никакве успомене на прошлост. Рекао би човек да је цео купљен у једној фабрици по сниженој цени и на отплату. Као да су га ту поставили макако, само да га се отресу. Он не потсећа ништа. Нема чак ни оне љупке кокетерије, својствене новим варошима, и због којих им праштамо што су нове.

Међутим, г. Жил Диран ипак је се са задовољством сећао свога доласка у Бленвал. Прошло је већ више од три године од дана када је, пошто је се у хотелу обавестио о канцеларији бележничкој, први пут зазвонио на вратима г. Варда.

Ово збожење је био његов први одлучни акт рентијера, и кад год би понова ишао код г. Варда, он би понова добио тај утисак независности и благостања. Уосталом г. Варда га је одмах очарао својим доброћудним пријемом, који је био у контрасту са озбиљним и строгим изгледом собе за рад, где је бележник примао своје клијенте. Кад је г. Жил Диран изложио г. Варди своју намеру, да купи какву кућу у Бленвалу и да се ту настани, бележник га је јако наговарао да ту своју намеру приведе у дело. Становање у Бленвалу је било баш оно што је одговарало човеку као што је био г. Жил Диран, и г. Варда је хвалио малу варош, којој је он имао част да буде председник општине. Бленвал ће пружити свом новом становнику све потребне услове за живот, па чак ће бити и извесних разонода које нису на одмет. Бленвалске породице су биле гостољубиве и дружељубиве и г. Жил Диран ће ту лако наћи срдачних веза. А сем тога Бленвал је био удаљен свега три четврти сата железницом од Сен-Гранвијера. А у Сен-Гранвијеру има једна врло лепа позоришна сала, где разне позоришне трупе при пролазу лају често претставе, које су веома цењене, а већ балови које даје префектура били су на гласу. Најзад и елегантна бања Журжн-ле-Бен била је такође близу. Завста г. Жил Диран не би могао наћи ништа боље од Бленвала, а г. Варда ће га у свему потпомагати.

Г. Жил Диран је био веома задовољан овим првим сусретом са г. Вардом. Већ сутрадан он је почео да обилази куће које му је назначио бележник. Од свих кућа које је прегледао, ова на тргу Мартен-Гривоар му се највише допала. Лепу је изгледала, ма да је била скромна, а и по цени је била приступачна г. Дирану. Свакако г. Жил Диран је можда желео да оно има и малу баштицу, али башта готово уопште није било у Бленвалу. Једино је бароница Буржон код „Два моста“ имала стајену башту, где је његавала зимско зеленило, због чега су јој се, ни сами нису знали зашто, сви становници Бленвала често потсмевали. Уосталом у Бленвалу није било ни једног сквера, ни најмање променаде са хладом. Кад би Бленваложани хтели да се прошетају и надишу чистог ваздуха, они би шетали широким друмом. Ово ботаничко презирање била је локална карактеристика. Једино дрво у вароши био је багрем на тргу Мартен-Гривоар. Г. Жил Диран ће уживати гледајући га са свог прозора. Најзад је свршена и процедура око куповине ове куће.

(Настаће се)

Ф. Крофис

Афера Понсон (5)

Нађена заједно, на једну мизу испод места где је нађен леш, и две ствари су прибуле пажњу полицајаца. Пре свега бесла су била бачена на левој обали, док је остатак био нађен на десној обали. А затим бесла нису била ни најмање изударана стеном — била су потпуно глатка.

— Шта би о томе мислите, Каубане? запитала наредник кад су му изложили то.

— Ево шта каже чубар чамаца, и шта изгледа тачно. Ви знате за онај мост преко реке? Он је на два свода. Смит пристаје да се опклади да је чамац прошао испод једног свода, а бесла испод другог. Десна је страна збиља пливља и стеновитија од лево, и према томе ту се лакше могу поломити предмети по на другој страни.

— Хм! промрмља наредник, то ми изгледа доста вероватно.

И он узвикну, присетивши се нечега:

— Ето Каубан, тако је објашњена и последња ствар, која нам је била непозната у овој афери. Та бесла су прошла испод десног свода. А зашто? Па зато што их је сир Вилијам изгубио силazeћи низ реку. Ја бих се кладио да је он испустио бесла и није их могао наћи по мраку.

Наредник је имао доста маште. Он је видео како сир Вилијам, човек у годинама плови ноћу у мањој барци, захваћен бесним таласима. Несрећник је очајно покушавао да нађе испуштена бесла. Старчево бицање за помоћ било је покривено бесном лупом таласа о стене...

Страшна визија, али која је нареднику изгледала сасвим тачна. Али зашто су оба бесла прошла кроз други свод? питао се он. Лакше би било објаснити губљење једног бесла. То се често дешава небештим беслачима. Али да човек изгуби оба бесла, ту мора да постоји неки специјалан узрок. Свакако, мислио је он, сир Вилијам је учинио каквад нагао покрет, услед чега је чамац изгубио равнотежу, и покушавајући да га исправи, можда је он испустио оба бесла.

Он је још размишљао о томе кад су му донели једно писамце. Кад га је прочитао, више га нису занимала бесла, и његове су мисли пошле другим новим правцем. У писму је стајало:

„Лис Манор, четвртак. Дођите одмах. Појавила се једна мучна околноост. Волтер Ам“.

Не губећи време, наредник је сео на свој велосипед и пошао у Лис Манор. Доктор Ам га је чекао нестрпљиво и узевши га у страну рече му:

— Чујте, наредниче. Мени је врло непријатно што ствари узимају овакав обрт. Морам тражити да се леш секцира.

— Секцију, докторе! одговори наредник зачуђено. Зар се нешто ново догодило?

— Не, није. Али — доктор је оклебао — ја сам у неизвесности што се тиче узрока смрти.

Наредник је поскочио.

— Али, докторе, опростите. Зар није утврђено да се жртва удавила?

— Ето баш ту је збор. Ја нешто сумњам; секција леша ће извести ствар на чистину. Наредник је оклебао.

— Наравно, докторе, продужи он лагано, кад би мислите да је то потребно. Али то ће бити врло непријатно изненађење за г. Остена

— Шта ја могу, продужи доктор. Нема на жртви нормалних знакова давлeња. А сем тога на лешу се налази траг од удараца у потиљак, ударац, који га је могао убити.

— Али зар се он није могао ту ударити о какву стеноу?

— Можда, али ја нисам сигуран. Немојмо

губити време. Једном речју ја не могу дати дозволу за укопавање без секције леша. Ако се она не може сада извршити, онда се то мора учинити пошто ја будем дао изјаву при анкети.

— Извините, докторе, рече наредник, немојте помислити да сам ја ма и једног тренутка помисљао да дискутујем о вашој одлуци. Али ја мислим да ћу боље учинити ако ступим одмах у безу са комесаром. У питању је тако угледна породица.

— Радите како мислите да је најбоље. Али бас молим да сем тога одмах известите главну полицију да пошаљу једног лекара, који ће ми асистирати.

— Докторе, зар је то тако озбиљно?

— Сигурно, изговори лекар. Сир Вилијам се можда удавио. Али је исто тако могуће да се ствар десила сасвим другачије. У том последњем случају неко ће имати да одговара за убиство.

Наредник је променио држање.

— Ја ћу одмах известити мог шефа телефоном, и ако се он слаже, телефонираћу и централној полицији у Лондон. Где ћу бас наћи?

— Идем сада на посао, кћри. Наћете ме тамо ма у које доба вечерас. Али бих више волео да о обоме никуме ништа не говорите, пошто ништа није сигурно.

— Будите без бриге, докторе.

Наредник је отишао, поздравивши се. Одамах се вратио у Хамфорд и телефонирао комесару, обавестивши га о изјави докторобој.

Најзад шеф је одлучио да обавесте Централну Полицију и да их запитају да ли они мисле да је потребно да пошаљу једног од својих лекара. Неколико тренутака доцније стигао је одговор. Доктор Вилгар и инспектор Танер пошли су аутом и биће у Лис Манору око осам часова. Наредник је замолио доктора Ама да дође у то време. Затим је отишао до г. Остена да га обавести о овој непријатној новости.

Аутопсија је извршена, и нешто после 10 часова петиорница људи нашла су се у полицијској згради у Холфорду. Ту су била два лекара, инспектор Танер, наредник и комесар Симс, који је дошао колима. Шеф је узео реч, после уобичајених поздрава.

— Господо, ми смо се вечерас састали поводом једног трагичног случаја, који, изгледа, да узима врло озбиљан обрт.

Затим се окренуо лекарима:

— Да ли сте извршили секцију леша?

— Јесмо; одговори доктор Вилгар.

— Јесте ли истог мишљења, што се тиче закључка?

— Потпуно.

— Онда бас молим да нам та саопштите. Доктор Вилгар је показао на доктора Ама, који је изјавио:

— На први поглед леш ми није давао утисак човека, који је умро давлeњем. Али у том тренутку моја пажња није била толико обраћена на ту аномалију. А кад сам дошао понова да прегледам леш детаљно, почео сам сумњати. Није било ни трага од обичног губљења боје у таквим случајевима, и ране по лицу су имале изглед као да су учинене после смрти. Али ипак у то нисам био сасвим сигуран, пошто су ране биле дуго испране водом. А затим сам открио једну повреду на потиљку, која је могла врло лако да изазове смрт. И зато сам сматрао да не смем издати дозволу за сахрану пре но што се изврши секција.

Доктор Ам је ућутао, а комесар се обратио на доктора Вилгара, који је сад узео реч:

— Чим сам видео леш сложио сам се са мојим колегом, и решио да се мора извршити секција. Резултат секције је да се жртва није удавила.

Сви се тргоше, али нико није прекинуо доктора.

— У плућима није било воде, као ни у

стомаку, продужи доктор. — Ране на лицу учинене су после смрти, и без сваке сумње долазе од ударања о стеноу. А смрт је наступила услед удараца који је дат на задњем делу лобање, као што је то мој колега већ посумњао.

— То је чудно, госпо, примети комесар, који је, као и наредник, био изненађен.

Детектив Танер се заинтересовао. То је био човек од својих четрдесет година, плав, плавих очију, обријаног лица.

— Да ли из тога треба закључити да је сир Вилијам био убијен, пре но што је пао у реку? рече комесар Симс.

— Без сваке сумње.

Што би значило, по моме мишљењу, да је он избачен снажно из чамаца и да је, ударивши главом о каквад камен, био остао на месту мртав, пре но што га је вода захватила и однела.

— То није наше мишљење, рече доктор Вилгар. У том случају жртва би сигурно прогутала воду. Сем тога, ударац је дат неким предметом са глатком површином. Кожа није била огревана као што би то био случај да је ударен о какву стеноу. Жао нам је што морамо тврдити да једина претпоставка која изгледа да се слаже са фактима јесте да је по среди злочин.

— Али, господо, да ли сте би у то сасвим сигурни?

Комесар је био запрепаштен, као и наредник.

— Доктор Ам се слаже са мном. Ми ни мало у то не сумњамо. Ударац у главу дат је од неког тврдог тела док је сир Вилијам још био жив. Тај ударац је изазвао смрт. Остале ране су заобичиене после смрти. Жртва се није удавила. Нема начина да се избегну овакви закључци. На против ми с разлогом можемо веровати да је обде избршен један злочин, добро и брижљиво припреман. Ма да то није не спада у нашу компетенцију, нама изгледа да је чамац био употребљен само да би се сакрила факта и да би се поборовало у несрећни случај. И могу да додам да би то лукавство и потпуно успело, да је био после смрти позван каквад други лекар, мање скрупулозан и пажљив но што је мој колега, доктор Ам.

— Чудновато! узвикну г. Симс. Страшна афера. Ја сам врло добро познавао сир Вилијама. Срећом сам га у Гатесхеду пре но што је он обома дошао, и увек смо били добри пријатељи. То ја био најбољи човек кога сам ја познавао. Не видим ко би њега мрзео.

Он се окрете детективу Танеру:

— Мислим, господине инспекторе, да сте би дошли са задатком да расветлите случај, ако се то покаже као потребно.

— Да, господине, ја сам зато дошао.

— Онда је најбоље да не губимо време.

— Ја мислим, господине, примети Танер, да би боље било да се ово што је одлучено не објави. То би могло да припреми кризиса, а обаво он се може случајно олати. Ја бих се ограничио на просто констатовање идентитета леша, а да се анкета сдлаже.

— Можда сте би у праву, г. инспекторе. Али каквад се разлог може да изнесе, који ће објаснити такав поступак.

— Ја бих рекао да је у административном погледу потребно дознати разлог због кога је сир Вилијам пошао чамацем, и да се анкета одлаже док се не разјасни то питање.

— Врло добро ја ћу говорити са коронером и уреднику ствар са њим. Наравно, госпо, није ми потребно да вам напоменем да је од капиталне важности да сви будемо дискретни што се тиче свега овога.

Комесар Симс је онда устао и састанао би забршен.

(Наставиће се)

Спомен

Спасић, вратар црвених држи сигурно један оштар хиџак

ВЕЛИКА БОРБА ИЗМЕЂУ ПЛАВИХ И ЦРВЕНИХ ЗАВРШИЛА СЕ ЈЕ НЕРЕШЕНО

Бек није успео да туче Југославију због пеха своје набале и одличне одбране братава Спасића.

Други сусрет „домџија“ протекао је у бурном окрипају двадесет и два играча. Обом узбудљивом и веома оштром мечу присуствовало је око 12 хиљада гледалаца. Прилична неизвесност владала је за крајњи резултат, ма да је на хартији Бек био далеко бољи. Његов последњи неуспех у Сарајеву је донекле унео пометњу међу његове присталице. А затим, неки су веровали да је „ствар удешена“, и да ће плави у пријатељском сусрету препустити црвенима два бода. Сако је ово веровање било брзо откло-

њено, када су избили за време игре први инциденти између играча. Прво су црвени играчи отпочели да играју безобразно на што су плави играчи, сасвим појмајбо, одговорили. Игра је била узбудљива али не и лепа. Веома јак бетар утишао је много на игру. Играло се оштро и на моменте претерано грубо. Код црвених истicali су се грубошћу Дмитријевић, Ђокић и Милошевић, код плавих донекле М. Јовановић. Оби ружњи испали. Њварили су много утисак о игри. Оба појава збринује сваког љубитеља округлог предмета. Треба пожелети да се у будуће оби случајеви не понављају. Југославија је играла добро и била је тврда орах за плаве. Подмоћнута ветром она је у првом делу надмоћна и далеко опаснија, него у другом када се само бранила — изузет крај када се је ослободила притиска и прешла у напад. Бек је дао једну одличну партију. У првом делу, када је играо противу ветра, успео је да често угрози бра-

та црвених и да постигне један гол. У другом делу, када је играо низ бетар, он је страховито притиснуо црвене и оби су били приморани да се очајно бране. Што црвени нису у овом делу примили још који гол има да захвали одличној игри свога братава и безиком пеху плавих стрелца. Ову тешку утакмицу судио је г. Фабрис из Загребца; он је успео да оштру игру, која је претила да узме карактер суробе, држи у руђама и да спречи разне немиле догађаје који су могли да наступе.

Б.С.К.—ЈУГОСЛАВИЈА 2:2 (1:2)

Надмоћност црвених у првом и плавих у другом полувремену

У приточној нервози сачекав је почетак главног сусрета. Прво излазе плави бурно поздрављени у постави: Матић—Радовановић—Тошић—Арсенијевић—М. Јовановић—Ђ. Ђорђевић—Глишковић—Н. и Б. Марјано-

Један кришчан моменташ брза вратарица црвених, када је Спасић морао да напусти своја вратица

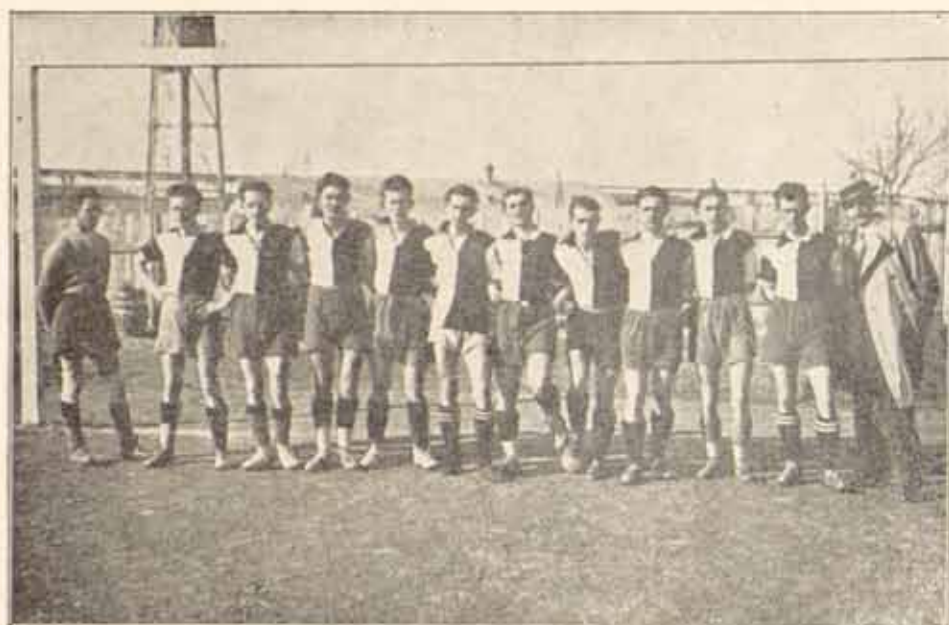

Један интересантан моменташ са хиџакице Графичар—Слога 1:1

вић—Вујадиновић и Вурић. Мало затим излазе црвени, такође поздрављени од својих присталица: Спасић—Димитријевић—Петровић—Б. Ђорђевић—Ђокић—Ђокић—Николић—Милановић—Милошевић—Б. Кесић—Зечевић.

Почетни ударац имају плави али црвени узимају лопту и прелази у напад. Југославија игра низ бетар и стално је лако надмоћна. Николић се пробија и киксира се а Матић држи лопту. Б.С.К. се брани али и чини с времена на време нападе на брата црвених. Набала плавих и Спасић у скоку брани. Б.С.К. се срећује и чини неколико напада, које одбрана црвених чисти благовременно. Набала црвених преко лебе стране. Кесић даје фору Николићу и обај у трку туче страховито у мрежу 1:0 за црвене. Навијачи црвених поздрављају аплаузом обај успех Југославије. Мало затим црвени су опет у нападу. Николић буче и центрира, Кесића прескаче лопта а Зечевић је на месту и лопта испод пречаге улази неодранибо у мрежу 2:0 за црвене. Делуријум код црвених навијача: аплауз и усклици проламају небо. Б.С.К. се прибира и игра сталоженије. Набала плавих преко десне стране завршава се прецизним шутем Грбичић у гол 2:1.

Буран аплауз пролама небо. Још неколико наизменичних и опасних нападаја и крај првог дела.

Одличан „С. К. Бураб Смедеревац“ на Смедереву

У другом делу слика се из основа мења. Тек што се је почело а плави набаљују преко Виринга, који додаје Грби и овај изједначаје 2:2. Плави опседају брата црвених али крајња одбрана брани се свим силама да спречи пораз.

Набала плавих преко десне стране Грба пропушта а Вујадиновић туче, из сјајног положаја, братају у руке. Плави задржавају своју надмоћност све до пред крај, када црвени прелазе у напад.

До краја резултат се не мења.

Како су играли црвени:

Спасић је био избојни човек, успео је да свој тим спасе сигурног пораза.

Димитријевић претерано општар и на моменте груб.

Петровић је задовољно. Играо је ладно и прибрано. У критичним моментима отклањао је лагобремено опасност.

Ђорђевић је играо добро само је био, на моменте, непотребно груб.

Ђокић је играо боље него прошле недеље. Задовољно је потпуно.

Ђокић је био изразито слаб. Веома несигуран у дриблирању и груб.

Николић је играо врло добро, нарочито у другом делу.

Милановић је дао једну од својих слабијих партија.

Милошевић веома продоран али груб, задовољно је.

„Наурија“ из Ашхбана

Кесић је играо врло добро, био је јако продоран.

Ђећевић није могао да дође до изражаја због одличне игре Арсенијевића.

Како су играли плави:

Матић је свој посао обавио беспрекорно. У два три момента показао се је као сигуран братају.

Радобановић је играо одлично.

Тошић је дао једну слабу партију.

Ђорђевић је играо врло добро.

М. Јовановић је одлично разарао трио противника али је трешао што је форсирао високу игру.

Арсенијевић је био одличан и тешко је било прећи га.

Глишковић је био јако продоран, само се је брзо ослободњао лопте.

Б. Марјановић дао је одличну партију, само није био при шуту.

Н. Марјановић је водио напад одлично и био при шуту.

Вујадиновић у пољу задовољно, док је пред голом „затајно“.

Вирин је играо добро.

И. Б. М.

САШК—ЈУГ 3:0

На игралишту Југа пред великим бројем гледалаца одржана је првенствена шахматска утакмица између Сарајлија и домаћег Југа. Утакмица и преко свега очекивања није мо.

С. К. Јединство из Параћина са председником флхба г. Казанџићем (десно) и вођом флхбалске секције г. Т. Бијељићем (лево)

гла да пружи неко — изненађење. Југ је истина био стално бољи али се пред голом није никако сналазио. Код гостију треба истаћи одличну игру бековског пара и голмана који се спретно постављао. Гец млађи дао је два гола, док је Гец старији дао трећи. Судно г. Мика Поповић.

ОБИЛИЋ—БАЧКА 4:2 (3:1)

Утакмица између Обилића из Београда и домаће Бачке завршила се неочекивано победом гостију од 4:2 (3:1). Бачка је играла врло слабо и заслужено је изгубила. Гости су играли одлично и ефикасно.

СЛАВИЈА—СОКО 2:2 (1:0)

Утакмица између домаће Славије и београдског Сокола, завршила се после врло лежерне игре Сокола и нарочито слабе игре Славије нерешено 2:2 (1:0). Славија је данас дала једну од својих најслабијих игара. Соко је дао технички врло добру и смешну игру кратког додавања по земљи. Судно је г. Недоклан из Сплита добро.

ГРАЂАНСКИ—ВОЈВОДИНА 0:0

П. С. К.—САНД 3:1 (1:0)

Нама, америчкој деци, не бране пенџрање него на сучиолишћима подижу овакве пенџралице

25

Најзад осети Мишко како се спушта на неки огромни старински замак са његовим кулама, шанџевима пуњим воде и капијама што се на ланцу дижу и спуштају. Доле, доле лете чизме. Када га најзад Вилењакоба обућа свуче скоро до земље, Мишко се уз пут чврсто ухвати за градеки бедем да би се задржао да не падне у градеки јарак, пуни воде.

Једна стара бака опазн га с прозора кад је пао и за бедем се ухватио, грдио се зачуди и рече:

— Куку, мајко, како је обо чудо да нас? Откуда дете с неба да падне. Идем да видим ко је и како је?

Мишко и Волшебне чизме

(Петри наставак)

23

22

Јадни Мишко, саб дрхтећи, скочи из кревета што може тишије да га нико не чује, па набуче чизме таман кад собна брата почеше да се отбарају. Сад биде како је је паметно учинио што синоћ није оставио Вилењакобе чизме тамо доле, јер и ако су оне досад с њим терале шегу и комендију, он се сад нада да ће му оне сад ипак у невољи помоћи.

Пред братима као да је био неко па је хтео да их отбори... Ту сад паде Мишков поглед на прозор. Да, прозор је доста белки и згодан, да се мећедовић пробуче кроз њега, да скочи доле у двориште, па — шта Бог да и срећа јуначка!

Таман се он попе на прозорско ћерчице, кад бану у собу онај жгољави Патуљак те биде како Мишко скочи кроз прозор.

— Еј, бре, куд ћеш ти! — викну он, ал биде да је доцкан, одлете му мали мећедовић као да га ни било није!

Обог пута чизме лепо Мишка послужиле, а Патуљак из коже да изађу од беса што им се измаче та волшебна обућа.

Стане један другог да крибе и да се грте, у мало што се за кике не почупаше. Нека их, нећ се чупају и очи један другом копају, али где је наш Мишко?

24

Одлете бам наш Мишко опет на далеке путе, а оданде са табанског прозора, прети му мршави Патуљак песницом и довикује му: „А скупно ћеш ти то платити, ако се икад опет видимо!“

Но Мишко на то ни главе не окрће, а чаробне чизме га, као и пре, носе по свом бефу преко брда и долина, изнад села и градова.

„Баш да видим, куд ли ће ме сада одбацити — не било их!“ — рече Мишко, с тиснувши песнице и жмиркајући од ветра који му је дувао у очи.

26

Старица истрча из собе на пожури код Мишка. Она рече:

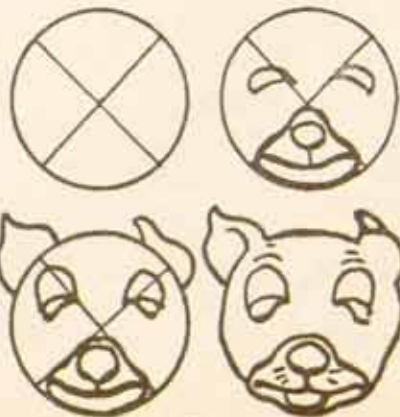
— О Боже! О Боже мој! Јадни мали створе! Ебо, бака ће ти помоћи. Али откуда тако, дијете. Каква ли те је то хала под облаке бацила?

Срећа Мишкоба те та бака наиђе, јер, онако бисели о бедету, руке му се беху умориле и љуто су га болеле. Да старка сад ненаиђе, пао би јадник доле у дубоку воду у шанју, па би се као миш удавио.

— А сад се слободно повери мени — рече му стара па га живог и здравог избуче горе на вишу замачког бедема

(Наставиће се)

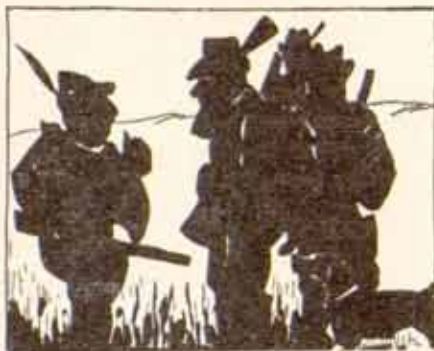
ЗА МАЛЕ ЦРТАЧЕ

Како је ловац Неца промашио зеца

Да би се показао пред својим пријатељима, ловцима, као добар нишанџија, Неца купи једног зеца и забележи га за колац на једној пољани иза шуме.

— Ја мислим, рече Неца својим пријатељима, да ћемо на овој страни наићи на зота зеца.

Када су се ловци, предвођени Нецом, појавили иза брега, спазеше једног зеца где се шћупурио.

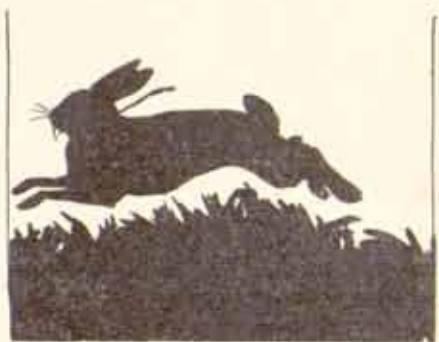
Неца узме зеца на нишан и опали али је био зле среће и место зеца пресекао је омићу, којом је био безан зец.

Зека ослобођен нашао се у бекство, саб срећан што се овако јетвино избукао.

Па и „Белка“ остала је празних шапа, нишчупала је колац и одмела Неци место зеца.

... Дотле је мали зек скакутао бесело и безбрижно по зеленој трави.

СКРИВАЛИЦА

Помажте мајку и деце
помажете Отаџбину!

Југословенски женски савез

приређује своју путницу у корист мајке и деце, одобрену од стране Министарства Пољопривреде решењем Бр. 40.096 од 2-ог јула 1931 год.

Једна од светих дужности сваког човека јесте да помогне оној деци, која су у најранијем добу свога живота лишена најпрецих потреба: без довољне хране, изложена студи и незаштићена од моралног пропадања. Дужност је свих нас да и најмањим делом допринесемо, како би се ублажила невоља тих малих бића и њихових матера. Дужност је свих нас да спасемо ноћа поколења од пропасти јер од њих зависи будућност нашег народа.

Како према нашим задацима морамо рачунати на сарадњу целог народа, апелујемо на грађане целе наше земље?

Покажите своју солидарност и свесно помогите да акција Југословенског женског савеза за помоћ невољним материма и њиховој деци што боље успе.

Срећке по цени од 10 дин. по комаду набављају се код Југословенског женског савеза у Београду, Престолонаследников Трг 38.

Вучење 1-ог марта 1932 год.

Где је лисица?

Новоизграђено дечије игралиште испод Малог Калемегдана

Прошла су давно она времена када су се београдска деца могла наиграти и натрчати до миле воље на слободним још неизграђеним парцелама, под опште познатим надимком „пољанче“, а којих је било у свакој улици по неколико. Деца су се на њима забављала, често пута употребљавајући најпримитивнија сретства за своју разоноду,

нови и нови проблеми али када је у питању комунално старање ове врсте, ту се несметрпети одлагање и чекање. Стога Одсек за паркове Општине Београдске отпочео је са изградњом дечијих игралишта по парковима и скверовима, а ове године уређено је и једно велико централно модерно дечије игралиште испод Малог Калемегдана које ће

сав простор искључиво за децу и то у површини од 10.000 кв. мет. На овом земљишту већ је изграђено једно игралиште са базеном за песак, једним павиљоном за склониште у случају нагле непогоде, даље постављене су гимнастичке и атракционе справе за децу, аутоматска чесма за пићају воду, једно пространо вежбалиште које ће зими

Један део са гимнастичким сравама за децу

Базен са песком за малу децу

али у главном она су проводила време на чистом ваздуху, задовољавајући све оне физиолошке потребе, које су неопходне за правилно развиће дечијег организма. Изградњом Београда и његовим наглим својирањем ка петиграду ових је пољанчића све више и више нестајало, тако да су деца у недостатку слободног простора, била принуђена да се играју и трче по улицама. Колико је ово убитачно у здравственом погледу, а услед све већег моторног саобраћаја и ризично по младе животе није потребно ни истицати. Тако напретком Београда пред Општином изишну све

у сваком погледу задовољити и знатно побољшати овај недостатак. Овде је резерви-

служити као клизалиште, постављене су клупе и столице, ја цео простор унаоколо паркиран и засађен, као и ограђен.

Осим тога инсталирана је савска подводна мрежа за поливање, поред већих извршених земаљских радова.

Избор места је веома срећан пошто оно у сваком погледу задовољава т. ј. сунчано је, заклоњено од ветра, приступачно, и у самом парку је.

Већ идуче године помишља се на његово проширење и даље уређење.

Један део Малог Калемегдана

Врешка за вежбу децу

Један део дечијег игралишта

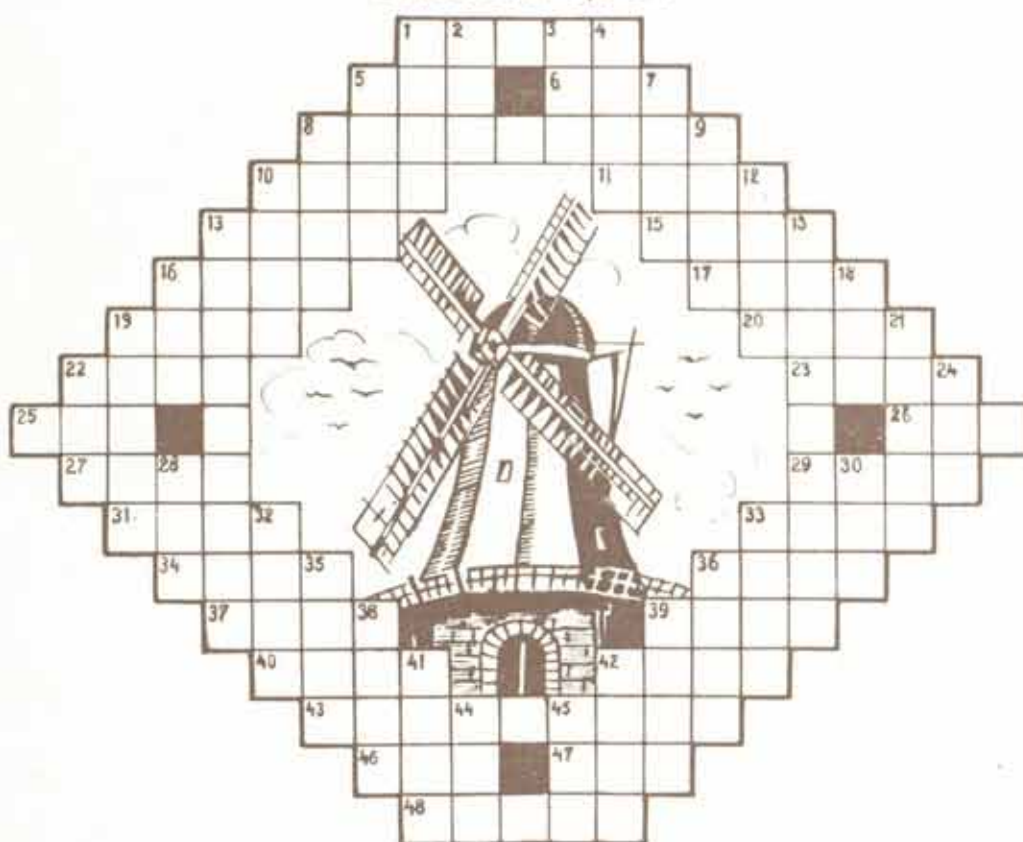
ЗАБАВА

Купон бр. 34

Наградне загонетке „Илустрованог Времена“

Свака наша загонетка биће награђивана са две награде, и да би се оне добиле потребно је да читаоци пошаљу уредништву тачно решену загонетку и да поред тога назначе колико ће тачних одговора бити. Два тачна одговора који најприближније буду предвидели број тачних одговора биће награђени. Уредништво ће одговоре примати за седам дана од дана изласка листа. Закаснили одговори неће се узимати у обзир. На коверту треба ставити: Уредништву Илустрованог Времена, и залепити купон који носи број загонетке. Одговори без овог исчека неће се узимати у обзир. Напомињемо да се сваком послатом решењу мора приложити тачна адреса (занимање, место, улица и број куће).

Загонетка бр. 34

С леба на десно:

- 1) трпеза,
- 5) облик,
- 6) копати земљу у глаголском облику.
- 8) име једне државе у Европи,
- 10) словачко женско име,
- 11) плод,
- 13) део руке,
- 14) женско име,
- 16) четвороножац преживар, боди порекло из Перуа,
- 17) мртвачка рупа,
- 19) руско мушко име,
- 20) женско име при тепању,
- 22) престоница у Европи у којој је основан један од првих универзитета,
- 23) женско име,
- 25) број,
- 25) знак за дозирање,
- 27) староседелац Балканског полуострва,
- 29) није велики,
- 31) мушко име,
- 33) проналазач радијума,
- 34) сбега,
- 36) робље,

- 37) земљораднички алат,
- 39) грчко слово,
- 40) барош у Румунији,
- 42) река на којој лежи Париз,
- 43) зараза,
- 46) женско име,
- 47) узбик,
- 48) име познате америчке филмске глумице.

Одозго на доле:

- 1) снага,
- 2) стара турска мера,
- 3) острво у Средоземном мору,
- 4) спортски клуб у Солуну,
- 5) трзаба стабљика,
- 7) последица угризања,
- 8) ларма, шум,
- 9) име познатог путујућег циркуса,
- 10) некадашња барош у Африци где је Сципион африканац победио ханибала,
- 12) назив карте у игри,
- 13) побрхе,
- 15) друштво књижевника, научника и т. д.
- 16) лисица у баснама,
- 18) мушко име,

- 19) сретства за петење,
- 21) записи,
- 22) предлог,
- 24) сбега,
- 28) сбега,
- 30) брста папугаја,
- 32) сељачко руско јело,
- 33) женско име,
- 35) делови дрвета,
- 36) река у француској,
- 38) име једног нашег индустријалца,
- 39) надимак познатог нашег писца, носиоца награда свих могућих литералних конкурса,
- 41) нанос,
- 42) име познатог писца „Србадије“ „Троје братства“ и т. д.
- 44) део времена,
- 45) шаховски израз.

Решење загонетке бр. 28

С леба на десно:

- 3) бес, 5) Гое, 7) корак, 9) бозал, 11) Пићабер, 13) Саладин, 15) мата, 16) Амазија, 17) атар, 18) на, 21) ас, 22) Рапал, 25) ратар, 28) дим, 29) пак, 30) Дон, 32) кое, 34) козак, 36) посао, 38) слика, 39) па, 41) праћ, 43) рамазан, 45) Сула, 46) примеса, 48) Асирија, 50) Алмиса, 51) сбала, 52) Аца, 53) она.

Одозго на доле:

- 1) мера, 2) доза, 3) Бока, 4) Саба, 5) гала, 6) сада, 7) Кипар, 8) Кемал, 9) бајар, 10) литар, 11) Пан, 12) ра, 13) си, 14) нас, 19) Спиноза, 20) старост, 23) од, 24) ам, 26) Ал, 27) ак, 30) до, 31) на, 32) ко, 33) са, 34) Клара, 35) власа, 36) прасе, 37) олуја, 38) срп, 40) ала, 42) била, 43) песа, 44) нибо, 45) сила, 47) Миша, 49) рана.

Тачних решења је било 143. Прву награду, полугодишњу претплату „Илустрованог Времена“ добија г. Ђорђе Аранђеловић, професор, Кнез Михајлова 3. Смедерево (предвидео 176); и другу награду, тромесечну претплату добија г. Методије Ристић, Краља Петра 31. Дебар (115).

Решење загонетке ван награде XXXIX

- 1) коран,
- 2) рум,
- 3) самар,

Решење загонетке ван награде XL

К	А	Д	А
А	М	И	Н
Д	И	М	А
А	Н	А	Л

ИЛУСТРОВАНО ВРЕМЕ излази сваке суботе. — Претплата: за Краљевину Југославију: месечно дин. 17.-, тромесечно дин. 50.-, полугодишње дин. 95.-, годишње дин. 180.-, за иностранство: полугодишње дин. 240.-, годишње дин. 400.-. — Поједини број 5 дин. — Огласи по тарифи. — Рачун код Поштанске Штедионице бр. 32.204. — Редакција и администрација Поемарева 4-6. — Телефон и телеграми „Илустровано Време“, Београд.

Главни уредник Миливој Предић. — Власник, издавач и штампар, за Штампарско Издавачко Предузеће „Време“ Аки. Друштво Милутин С. Стевановић, Богојављенска 5

4 поколења ШИХТОВ Јелен-сапун

